

LA VIDA ERA UN VALS

María Tebbane
1º Bachillerato
IES La Moreria

Acosta't a mi,
que és una nit freda i fosca.
Les llums tremolaran i s'acabaran apagant,
les nostres veus es mantindran despertes,
conversant fins que l'alba ens salude novament.

NO PLORES, NEN

-a la nova infància que plora-

Ja no existeix cap victòria a càmera ràpida,
he deixat de veure't agraint al cel,
encara que havíem "guanyat" la lluita.

Ja no existeixen escenes triomfals a càmera lenta,
tu continuaves plorant
i jo no entenia perquè
si havíem
"guanyat"
la lluita.

No plores, nen, no plores.
Jo no tenia res
per calmar-te
calien tres estius com a mínim.
I de sobte,
em va trucar el silenci enmig del teu plor
per dir-me:
"No tornaràs a ser lluire".

Va ser en eixe instant
cap altre
eixe
on vaig pensar que pot ser
el motiu de la teua ruïna
també eren les converses amb el silenci.
Perquè la teua pell era suau,
però estava composta per ferides que demanaven auxili,
descomposta per la mateixa lluita que,
un dia més de març,
va fer que deixares d'agrair al cel.

No plores, nen, no plores.
Que no em queden mocadors nets.
Que tu, com jo, som valents.
Que jo, com tu, pensava
que havíem "guanyat" la lluita;
però ja ens ho deia el silenci:
"Un mai ix il·lés d'un huracà".

A LA QUARTA ERRADA

-al martiri que t'ofega-

Amb el ulls humitejats
vas elevar la vista
i acompanyat d'un somriure trist
em vas afirmar:
"És el llibre més commovedor que mai he llegit".

Sense pensar-t'ho dues vegades
et vas alçar del llit
i al segon
ja feies una mena de moviments
que supose que havies après al llibre.
Era un ball lent
amb molts passos de retrocés:
mig pas avant
quatre enrere
i una àmplia volta
al ritme del compàs.

Les teues expressions m'espantaven,
et parlava i no contestaves.
Era repetitiu
i al mateix temps
em posava nerviosa que no avançares.

Mig pas avant
quatre enrere
i una àmplia volta
al ritme del compàs.

No vaig entendre el següent moviment.
Vas agafar una embena
per tapar-te el ulls
i una tela et rodejava la boca.
Ho vas fer,
vas morir ofegat quan
per fi
anaves a canviar la seqüència del ball.

Amb els ulls humitejats
em vaig voler posar al teu costat
però ja no hi eres.

Pàgina 344:

“La vida s’acabava a la quarta errada del ball,
quan els seus propis pensaments
li llevaven la llibertat”.

DRET-19

-a la incertesa de no saber com actuar-

No pots retindre'm
per molt més de temps
en aquesta fosca habitació
que em parla de vosté.
No et permet,
amb tan poc tacte,
tocar la meua arrapada pell.
Tinc les nines ensanguinades
els llavis lligats
la veu callada.

No pots retindre'm en aquesta cadira
i privar-me de moviment algun,
de rialles tantes.
No tens dret a privar-me de mi
ni una sola vida més
quan t'estic dient que em vull alçar
i cridar a cor obert
que vull aprendre a caminar de nou
comptar els passos
que em queden
vides per viure
lligams per deslligar
habitacions per parir
veus per entonar.

Però encara que cride en silenci
no reconec la meua veu.
I encara que patisc en veu alta
l'eco mai dubta a tornar al meu punt fix
i colpejar-me la cara.
El meu propi eco em mata.

Jo no sent por de perdre'm
sinò de trobar-me una altra vegada
en una fosca habitació
que em parla de vosté
i no
saber
què fer.

CAP VALS AMB TU

-a la nostra volguda mascareta-

Encara que sempre m'he decantat per disfressa,
m'acomiade de tu, princesa
que m'has fet patir i repetir
pors que he fet i desfet
sense tindre intenció de retindre.

T'he vist fins a tres nombres diferents,
al zero vas començar el teu viatge
al dos tornes al teu punt inicial.

M'acomiade de tu, disfressa.
Aquest Halloween no et porte.
Aquest amor el viuré alliberada.
Aquest monstre ja no em fa por.

Els somnis t' allunyaven de la meua consciència,
tu tornaves al despertar com qui,
sense vergonya,
obri la porta abans de tocar.

M'acomiade de tu
com qui sap que Nadal tornarà
i diu adeu esperançat.

M'acomiade costosament, princesa.
Hui,
després de tant,
ja no balle el vals amb tu.